

POKOJ VÁM!

MĚSÍČNÍK
UNIČOVSKÉ
FARNOSTI

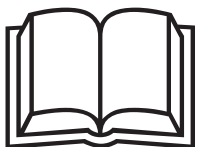

Říjen 2005
Číslo 6
Ročník 1

Slovo života

Víme, že k tomu, aby člověk uměl číst a psát, stačí pár písmen a několik gramatických pravidel. Ale když je někdo nezná, zůstává po celý život analfabetem. Slovo evangelia, které jsme nazvali Slovem života, chceme od tohoto čísla zveřejňovat každý měsíc v našem farním časopise, abychom tak měli v rukou abecedu evangelia, mohli lépe poznávat Krista a žít s ním.

Smyslem Slova života je tedy nabídnout některý citát z Písma, který nám Bůh dává v nedělní liturgii, aby nás připodobnil svému evangeliu. Nejde jen o to, abychom některou větu z evangelia rozjímali na základě tohoto vypracovaného komentáře, ale abychom pak tuto větu také žili ve svém běžném životě, a tím dovolili Kristu, aby v nás žil on sám skrze toto jeho slovo.

-jj-

Slovo života na měsíc říjen

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ (Mt 22,21)

Toto prosté Ježíšovo slovo, které uslyšíme při mši sv. o 29. neděli v mezidobí, je velmi bohaté a je zdrojem světla pro nás všechny, kteří žijeme na určitém místě země, neseme na sobě znaky určitého národa, který je naším národem.

Ale při jaké příležitosti je Ježíš pronesl?

Židé museli platit Římanům daň. To je ponižovalo, poněvadž jim to připomínalo, že jsou poddanými cizí mocnosti, která je navíc pohanská. To bylo nesnesitelným pohoršením pro národ, který uznával Hospodina Boha za svého jediného panovníka. To dává příležitost farizeům, kteří nevidí rádi Ježíšovou popularitu, aby mu nastražili léčku. Posílají některé své žáky spolu se skupinou herodovců, aby mu položili otázku: „Je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Byla to skutečně léčka. Herodovci totiž patřili ke směru, který sympatizoval s Římany. Farizeové však patřili k mnohem početnějšímu proudu, který usiloval o nezávislost na Římanech. Kdyby Ježíš odpověděl kladně, farizeové by měli možnost obvinít ho před lidem, že sympatizuje s Římany, že je to zaprodanec. Tím by na něho uvalili odpor celého protiřímského proudu. Kdyby však opověděl „Ne!“, herodovci by ho mohli udat jako nepřitele Římanů, jako našeptávače, jako extrémistu.

Ježíš tedy je žádá, aby mu ukázali stříbrný peníz, kterého se používalo k placení daně, a aby mu řekli, čím obraz a nápis je vyražen na té minci. Odpovídají, že císařův. A Ježíš odpovídá:

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Ježíš jim tím prakticky chce říci, že jestliže používají římských peněz, znamená to, že uznávají, ať rádi či neradi, císařovou autoritu, a že tedy mají platit i daň.

Ježíš tedy nevidí jako něco špatného platit i daň státní autoritě, naopak vlastně z jeho slov vyplývá, že se to má dělat. Pro něho není tak důležitá povinnost platit daň římskému císaři, jako dát duši a srdce Bohu.

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Tento verš se už vykládal různě. Co však z něj vyplývá naprosto jasně, je veliká Ježíšova svoboda vzhledem k lidské moci. Je svobodný vzhledem k herodovcům, kterým nevadí, že je tlačí římská moc, a ve svých názorech docházejí až k zbožštění císaře. Je svobodný vzhledem k farizeům, kteří jsou otroky svých teokratických názorů, které působí, že Boží věc činí závislou na politickém osvobození země. Tím, že vyzývá, aby milovali Boha nade všechno, odnímá veškerou podporu herodiánům i teokratickým snům farizeů. Současně však nepřímo vede své učedníky - ať zastávají odpovědné místo nebo jsou prostými občany - k možnosti ideálně plnit občanské povinnosti v duchu pravé služby bratřím, kteří patří k tomu kterému společenskému útvaru.

„Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Jak žít toto slovo života? Toto slovo nás vybízí, i když nepřímo, abychom si zvolili především Boha, ale zároveň plnili povinnosti k státu, aby to sloužilo k dobru celé společnosti, aby vše bylo proniknuto duchem evangelia.

Církev si vždy uvědomovala svůj přínos pro dobro společnosti především už svou modlitbou za ty, kteří nesou tíhu odpovědnosti za společnost. Chce se podílet tímto způsobem na jejich úkolu. Čím více darů jim vyprosíme, tím větší dobrodiní pro všechny. Křesťané pracující ve veřejných službách mohou velice přispět, když v mezích své kompetence s láskou a pohotovostí vyřizují svěřené záležitosti v opravdovém duchu služby a v lásce ke všem, zejména k těm, kteří jsou nejpotřebnější, bezradní, staří nebo nemocní.

Veškerá služba v tomto duchu vlastně nakonec směřuje k Ježíši, kterého milujeme v konkrétní osobě našich bratří.

Cokoli jsme učinili jednomu z našich nejmenších bratří, jemu jsme učinili (srov. Mt 25,40).

Jaká radost pro nás, že máme tak rozmanité a neustále se nabízející možnosti.

-jj-

Tip na nedělní výlet VI. část

Tentokrát se podíváme na svět z výšky, protože navštívíme rozhlednu Háj nad Šumperkem. Pro ty, kdo se vydají na cestu automobilem, upřesňuji, že vzdálenost z Uničova je přibližně 32 km. Trasa Uničov - Šumperk je všeobecně známá, nepříjemná je pouze cesta přes rozkopanou Libinu. Silnice přes obec je zde v současné době na dlouhém úseku opatřena zákazem vjezdu, ten však podle malé doplňující cedulky v sobotu a v neděli neplatí. Možností, jak pokračovat ze Šumperka k rozhledně je několik, ale jako nejpohodlnější bych doporučil pokračovat stále vozem, vyhledat cestu směrem do Rudy nad Moravou a té se držet. Povede Vás po serpentínách do kopce s ostrými zatáčkami. Zakrátko poté, co silnice začne pozvolna opět klesat směrem k Hrabenovu, minete nejprve autobusovou zastávku situovanou po levé straně a o kousek dál se dáte doleva lesní odbočkou, kde minete 2 stavení (tvořící nejspíš areál hájovny), v jejichž blízkosti by se Vám mělo podařit bez potíží zaparkovat.

Podle toho, kde přesně zaparkujete, Vám možná chvilku potrvá, než objevíte na cestě ukazatele. Dozvíte se z nich, že se právě nacházíte v místě zvaném „Vápenice“ a zjistíte, že je zde vyznačeno mnoho tras. My jsme si naordinovali a vyzkoušeli následující kombinaci:

1. Nejprve po červené značce k rozhledně Háj. Cesta je 1,5 km dlouhá, vede pěkným smrkovým lesem, který občas zpestří modřín či buk a ve svém závěru pod rozhlednou je zakončena prudkým stoupáním.

2. Po návštěvě rozhledny se můžete dát po zelené. Po dalším půldruhém kilometru místy pozvolného a místy však prudkého sestupu dorazí-

te k lokalitě zvané „U kostelíčka“. Cestou se můžete osvěžit nějakou tou borůvkou, malinou nebo ostružinou nebo posbírat klouzky, babky a ryzce, pokud Vám tam ovšem po nás a po ostatních výletnících ještě nějaké zůstaly.

U kostelíčka samotného pak vytéká ze severní strany kapličky osvěžující pramen chutné vody.

3. Od kostelíčka se vrátíte zpět k zaparkovanému vozu po žluté značce. Cesta je víceméně příjemná, s minimálními výškovými rozdíly a měří do třetice opět 1,5 km, takže celkově budete mít v nohách asi tak 4,5 km a k tomu si připočtete výšlap po schodech na vlastní rozhlednu.

Rozhledna Háj

Vrchol kopce Háj se nachází v nadmořské výšce 631 m a samotná rozhledna k tomuto číslu pak přidává dalších 29 metrů. Byla otevřena 28. září 1996 na místě původní Štefánikovy rozhledny, která vyhořela v roce 1953. Spravuje ji Klub českých turistů a za pěkného počasí poskytuje opravdu pěkný výhled. Schody od přízemí až po nejvyšší patro jsou lemo-

vány hezkými výtvarnými pracemi dětí. Vstupné pro dospělé je 15 Kč, pro děti 10 Kč. Platbu za menší děti Vám možná paní pokladní odpustí. Kromě map, pohlednic a několika typů turistických razítek s motivem rozhledny pro sběratele zde můžete zakoupit dětem oplatky a případně si i posloužit plechovkou piva Holba.

U kostelíčka

Stručně by se toto místo dalo popsat jako poklidné lesní zákoutí s kapličkou Narození Panny Marie, pramenem, křížovou cestou a kostelem Božího těla. Na tomto kdysi hojně navštěvovaném poutním místě bývá i dnes občas sloužena Mše svatá, naposledy to bylo 4. září (sv. Rozálie).

Pověst praví, že divoké včely na tomto místě vyzvedly do dutého stromu hostii, která vypadla z modlitební knížky či šátku osobě z nedaleké vesnice při zpáteční cestě ze šumperského kostela. Včely v dutině stromu hostii prý posléze zkrášlily voskovou monstrancí a procházející lidé si při odpočinku v těchto místech všimli zvláštní záře vycházející z dutiny stromu, až nakonec onu monstranci objevili. Prý na památku této události zde pak byl postaven kostel „Zjevení Božího Těla“, o němž je zmínka například už v listinách z roku 1553.

-jihá-

Ze sousední farnosti

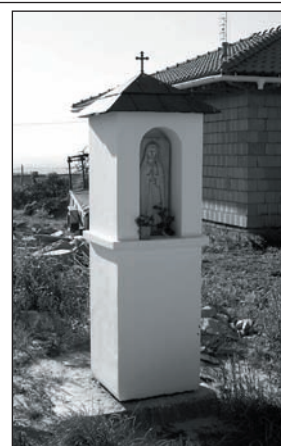
Zvláštní rodinnou a současně i veřejnou slavností bylo žehnání božích muk v Hlásnici nedaleko Šternberka.

Tyto nově postavená boží muka stojí na soukromého pozemku, na kterém si postavili domek manželé Jaromír a Ludmila Mrtví. Zvláštností je, že mít boží muka stojící v blízkosti domova bylo velkým přáním paní Ludmily. Tento zvláštní dar dostala od svého manžela k narozeninám.

V době, kdy stavbička pomalu vznikala, se sousedé podivovali, že tak podivnou udírnou ještě neviděli. Výsledek je ovšem velmi půvabný. Ve výklenku, obráceném k cestě, je umístěn dřevoryt Panny Marie, shlížející na kolemjdoucí.

Dne 20.9.2005 bylo vše završeno slavnostním žehnáním. Akce se zúčastnili všichni sousedé a sestry voršilky ze šternberského kláštera. Boží muka požehnal P. Řehoř J. Žáček Opraem, farář ze Svatého Kopečka.

-jako-

Svatí na vitrážích našeho kostela VI. část

Vážení farníci!

Tiskařský šotek v minulém čísle "odstříhl" závěrečnou část popisu, který přiřazoval jednotlivé Svaté k jednotlivým oknům v nakresleném schémátku. Prosíme pro prominutí, chybějící úsek zní následovně:

14. sv. Hedvika a sv. Anežka

Česká

15. Panna Maria, Ježíš

16. Panna Maria

17. Ježíš

Právě u **sv. Hedviky**, která bude mít svátek 16. října, bychom se mohli dnes zastavit.

Narodila se v Bavorsku roku 1174 jako dcera vévody Bertolda IV. z Dessen-Andechs. Provдалa se za vratislavského knížete Jindřicha I. Bradatého, s nímž měla 7 dětí. Jen 3 děti se dožily dospělosti.

Hedvika proslula dobročinností, pro kterou měl pochopení i její manžel. Prvním významným podnikem bylo založení kláštera cisteriáček v Třebnici roku 1202. Tento klášter se stal střediskem kultury a vzdělanosti Slezska. Vzdělání a výchovu v tomto klášteře obdržela dokonce i řada dcer

okolních panovníků. Do kláštera v roce 1212 vstoupila i Hedvičina dcera Gertruda, která se v něm stala abatyší.

Samotná Hedvika se do třebnického kláštera uchýlila nakonec také, a to v roce 1238, po smrti svého manžela. Žila zde, aniž by složila řeholní sliby a věnovala se nadále dobročinnosti. Svě bohatství věnovala pro zmírnění chudoby a utrpení bližních. Zde nakonec v roce 1243 zemřela. Již krátce po smrti začala být uctívána jako svěťice. Svatořečena byla roku 1267.

Zobrazována bývá většinou v dlouhém šatě a plášti, s vévodskou korunou na hlavě. Jejím zvláštním atributem je pár bot (někdy vysokých z jemné kůže, na pohled připomínajících punčochy, které má přehozeny přes ruku), protože chodila bosa, ale boty nosila vždy s sebou, aby je mohla hned about, kdyby to vyžadoval dobrý mrav. Dalším znakem jejího určení je soška P. Marie, kterou prý stále nosila u sebe a skoro vždycky model kostela. V litaních ke sv. patronům naší vlasti prosíme, abychom na přímluvu sv. Hedviky se uchránili rodinných nesvářů.

-jihá-

(tyto atributy jsou patrné i našem okně: svěťice je bosa, boty přes levou ruku, vévodská koruna u pravé nohy, model kostela v pravé ruce)

✉ Z vašich příspěvků:

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, že jsi církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a nádheře Ducha lásky, On nám svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství a v mateřskou přímluvu Panny Marie zosobnil obraz Ježíše, Dobrého pastýře, a ukázal nám tak svatost jako vysokou míru řádného křesťanského života, jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou. Podle své vůle nám na jeho přímluvu uděl milost, o kterou prosíme, v naději, že bude brzy přiřazen k zástupu tvých svatých. Amen.

MODLITBA DŮCHODCŮ

Pane Bože, dej mi zdraví, duši klid, abych mohla ve všem dobrém sama sobě posloužit. Do srdce mi pro každého upřímnost a lásku vlej, ve všem, co mohu konat, Pane Bože, pomáhej. V Tebe věřím, v Tebe doufám, proto, Bože, při mně stůj, tělo mé i duši mou, pane Bože, opatruj,

zde otiskujeme několik modliteb, které jste nám poskytli na zveřejnění:

MARIA POMOZ !

Maria pomoz, přišel čas.

Milostná matko, slyš náš hlas.

V nebezpečí a strádání přímluva Tvá nás zachrání.

Lidská kde síla bezmocná, Tvá kyne ruka pomocná.

Neoslyš proseb dítek svých k Tobě tak vroucně lkajících.

Matkou se ukaž laskavou, sešli nám v nouzi pomoc svou.

Maria pomoz, přišel čas.

Milostná matko, slyš náš hlas.

Amen

BLAHOŠLAVENÁ HYACINTA a FRANTIŠEK. MODLITBA za SVATOŘEČENÍ FATIMSKÝCH DĚTÍ

Nejsvětější trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý ! V úctě se ti klaním a děkuji Ti za zjevení nejsvětější Panny Marie fatimské. Pro nekonečné zásluhy Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a prostřednictvím neposkvrněného srdce Mariina Tě prosím, bude-li to ke cti a slávě a k spáse duší, aby jsi blahoslavené pastýřské děti Františka a Hyacintu před celou církví oslavil a udělil na jejich přímluvu milost, o niž tě prosím.

Otče náš .....

Zdravas Maria.....

Sláva Otci.....

Z vašich příspěvků:**Moje setkání s Ježíšem**

Bylo mi 17 let, když jsem onemocněla zánětem mozkových blan. Vysoké horečky vystřídala apatie k okolí, ztráta řeči. Na otázku, kdo jsem, jsem nereagovala. Nic si z toho nepamatuji, vše jsem se dověděla od rodičů.

Tehdy před lety nebyla lékařská věda tak pokročilá, jako dnes, a tak lékaři v nemocnici, kde jsem ležela více jak týden, bezmocně přihlíželi. I když vyzkoušeli různé způsoby léčby, nic nepomáhalo. Rodiče, kteří za mnou jezdili, to trápilo. Poprosili lékaře o převoz na kliniku, kde, jak doufali, by mi mohli pomoci. Při první návštěvě u mého lůžka, byli rodiče nešťastní. Lékař je těšil, že mladý organismus nepodlehne a s novou léčbou se vyrovná, ale bude to trvat dlouho. I tak malá naděje a jejich vroucí modlitby jim dodávaly sílu.

Jsem z věřící rodiny, kdy se víra v Boha přenáší z generace na generaci. Rodiče nás vodili do kostela, učili nás modlit se. Maminka byla velkou ctitelkou Panny Marie a prosívala ji o přímlyvy u Pána, které, jak říkávala, vždy byly vyslyšeny. Tak i za mě se hodně modlila a dala

sloužit mši svatou za mé uzdravení. Nám dětem kladla na srdce, abychom nikdy neztratili víru a věřili v Boží pomoc. Přitom však abychom netrápili Pána Ježíše svými hříchy.

Den ode dne se můj zdravotní stav zlepšil, takže po měsíci jsem byla propuštěna z nemocnice domů. Přivítání doma s rodiči, babičkou a sourozenci bylo srdečné a dojemné. Jak jsem byla šťastná doma mezi svými! Moje víra se tím více prohloubila a ještě vícekrát jsem se v životě setkala s Boží pomocí. Vždycky, když mne čeká nepříjemné vyšetření u lékaře nebo cokoliv jiného, připomenu si Pána Ježíše, jak uklidnil apoštoly na rozbouraném moři slovy: „Čeho se bojíte, malověrní, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ Tak i já cítím ruku svého Pána ve své ruce a v duchu poslouchám „Neboj se, vždyť jsem s tebou!“ Já děkuji za tu Boží blízkost a odpovídám: „Pane, dej mi sílu vydržet ten zlomek bolesti, který je jen kapkou, proti Tvému velikému utrpení za moje hříchy a ať se stane podle vůle Tvé.“ Bolest je jen malá a já s klidnou duší odcházím domů.

Díky Pane za Tvou pomoc a díky rodičům za víru.

-farnice-

Rodiny mířily do Olomouce.

Na sobotu 17. září jsme se mohli těšit také my z naší farnosti. Rozhodli jsme se, že se přidáme k ostatním farnostem hranického a šternberského děkanátu a spolu s nimi se budeme modlit za křesťanské rodiny a kněžská povolání v našich rodinách, naší zemi i celém světě.

Ještě předtím, než jsme dojezdili do Olomouce, zastavili jsme na předem smlouvené návštěvě Hospice na sv. Kopečku. Velmi srdečně nás všechny přivítala paní ředitelka. V prostorné jídelně sousedící se zdejší kaplí nás seznámila s tím, jakým lidem vlastně zdejší hospic pomáhá. Jsou to převážně onkologicky nemocní lidé, kterým již lékaři a nemocnice nemohou vzhledem k jejich pokročilému stavu onemocnění pomoci. Právě proto se jich s láskou ujímají zde, aby i poslední dny jejich života byly co nejméně bolestivé jak pro ně samotné, tak i jejich ostatní blízké. Takže zde tráví společné chvíle v příjemném prostředí. Pacient má zde postaráno o všestrannou péči. Jak sestřičky, tak lékaři dělají vše pro to, aby odchod z tohoto světa byl lidsky co nejpřijatelnější. Pacient má možnost dle přání a počasí pobývat na terase, stejně jako přijímat i duchovní útěchu ze strany kněze. Také

každodenní možnost účastnit se mše svaté zde nechybí. Vedení hospice nezapomíná ani na kulturní program pro nemocné, kdy na pokoj k nemocným přicházejí mladí lidé, aby jim zazpívali a zahráli. Ke Dni matek přicházejí s programem i děti z mateřských škol.

Hospic jsme opouštěli s vědomím, že jsou díky moudrým a obětavým lidem i v dnešní době místa, odkud se odchází z tohoto světa lidsky, odkud teplo lidských rukou a láska odchází i na věčnost.

Poněkud rozpačitě, avšak odhodlaně, jsme společně mířili z tohoto místa k našemu cíli, tj. katedrále sv. Václava v Olomouci. Dostali jsme jako dárek od našeho děkana J. Janka, ujmout se vedení modlitby Růžence a spolu s Pannou Marií prosit Ježíše za povolání a obnovu křesťanských rodin. Program pokračoval společnou adorací a mší svatou. Návštěva v katedrále byla velká, stejně jako i velkou odměnu sliboval nejen Ježíš, ale i arcibiskup Jan Graubner všem, kteří mají co nabídnout Bohu.

Jistě nikdo z nás nelitoval peněz ani času, který jsme ten den Bohu darovali.

-jiše-

Maminčin růženec

Pod křížem vine se
růženec z klokočí,
vzpomínka slzami
řine se do očí.

Maminčin růženec!
Dětem jej nechala,
za Boží Matičkou
k nebi když spěchala.

V radosti, v bolesti,
v přetěžké nemoci
býval ji útěchou,
lékem i pomocí.
Slzou jej rosila,
za děti prosila,
z něho jí plynula
nebeská posila.

V nebi teď modlí se
s Královnou Růžence
za duše dětí svých
za svoje svěřence.

Až se do života
soumrakem zaseří,
k srdci jej přivine
v náruč svou mateří.

Maminčin růženec,
dědictví nejdražší,
posílí, poradí,
útěchu přináší.

V žalu i radosti,
ve chvíli blažené
na Tebe,
maminko,

-jiše-

Denní modlitba.

Děkuji Ti Pane, že Ti sloužit smím,
za Tvou lásku, za ochranu Tvou.
Za to, že Ti zcela náležím,
děkuji Ti za pokrm a střechu nad hlavou.
Za všechno převelké co mi dáváš,
za všechny písně, jež kdy pro mne zněly,
za tento okamžik i za život celý.
Za klidný spánek i za bezesnou noc,

Za chvíle úsměvu i za bolesti
a za to, že jen proto je mám nésti
abys mi s láskou přišel na pomoc.
A abych Ti byla ještě blíže,
děkuji Ti za temnotu kříže
a za velikou zář Vzkříšení, jež sluncem věků je.
Jen plevel svých žalů v nich vidím kvést planě.
Tak málo lidí Bohu děkuje, přijmi můj dík i za ně

dětské okénko

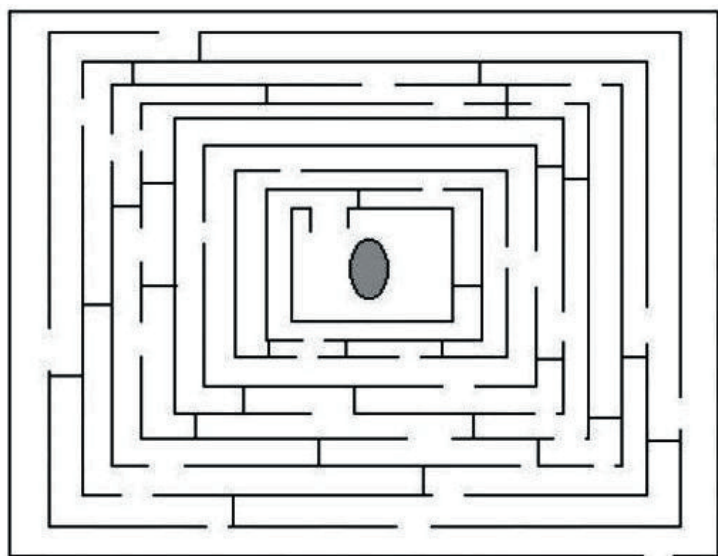

Říjnové pranostiky

Čím déle vlaštovky u nás v říjnu pobývají, tím déle pěkné dny potrvají.
 Je-li říjen dlouho zelený, bude leden pěkně studený.
 Když v říjnu dlouho listí nepadá, tuhá zima se přikrádá.
 Po teplém září zle se říjen tváří.
 Říjen-li má dešťů moc a listopad, mívá prosinec prudké větry rád.
 Den svaté Terezičky nebývá bez vlažičky.
 Svatý František zahání lidi do chýšek.
 Na svatého Placida zima teplo vystřídá.
 Brigita svatá na mlhavá rána je bohatá.
 Po svaté Tereze mráz po střechách leze.
 Na Havla svatého poslední jablko do pytle svého.
 Jak se na den Havla ukazuje, taková zima se objevuje.
 Svatá Hedvika do řepy medu namíchá.
 Na svatého Lukáše hojnost chleba i kaše.
 Když na Uršulu vítr duje, tuhou zimu ohlašuje.
 Na Šimona a Judy leze zima z budy a nemá-li moci,
 přijde na Vše svaté v noci.

-jiko-

BLUDIŠTĚ

Pomozte slepičce najít vajíčko !

-František Hájek-

Vzpomínka na domov

Je večer, vidím tatínka,
 jak nese jetel na krmení,
 do chléva spěchá maminka
 a její práci konce není.
 Od plotny celá uhřátá
 mihla se šerem v modrém šátku,
 spočítá rychle kuřata
 a ohlédne se po telátku.
 V patách jde kočka strážkyně
 a mňoukáním se o své hlásí.
 Maminka s dížkou na klíně,
 pod Straku tiše usedá si.
 Vlaštovčí hnízdo nad hlavou
 je hnědé, jako její dlaně,
 Straka pod lampou mrkavou,
 oháňkou šlehla nečekaně.
 „Mám já to s vámi všemi kříž“,
 maminka k sobě nahlas dumá,
 „ještě mi dížku vyrazíš,
 tak stará jsi a nerozumná.“
 Ať ráno je, ať poledne,
 ta chvíle v chlévě je jen její.
 Straka se vážně ohlédne,
 jazykem drsným olízne ji.
 Už nikdo slámu nestele,
 kdepak je dížka maminčina?
 Z luk voní kmín a jetele,
 kosa je samá pavučina.
 V šedivém spěchu běžel čas
 a dopřával mi mnohé dary,
 dvě tváře na mne hledí zas,
 nad mísou brambor z modré
 páry.

-jiše-

Podzimní recept pro děti a rodiče

Plněná bramborová hnízda

- 800g oloupaných moučných brambor
- 300g zmrazené zeleniny (hrášek, karotka)
- 50g polohrubé mouky
- 3 žloutky
- 2 lžíce másla
- mletý pepř
- sůl

Oloupané brambory nakrájíme na menší kousky, vložíme je do hrnce, zalijeme vodou, osolíme a vaříme asi 20 minut doměkka. Pak vodu slijeme, brambory rozmačkáme a necháme částečně vychladnout. Vmícháme do nich mouku, dva žloutky, sůl a pepř a vše rozšleháme. Zmrazenou zeleninu vsypeme do vroucí osolené vody a 5 minut povaříme. Scedíme, necháme okapat, podusíme na lžici másla, osolíme, opepříme a uchováujeme v teple. Ochucenou kaš

naplníme cukrářský sáček s ozdobnou trubičkou a na plech vyložený pečicím papírem a potřeny lžící másla nastříkáme 8 koleček. Potřebujeme je zbylým rozšlehaným žloutkem, vložíme do trouby vyhřáté na 190 - 200 stupňů celsia a zapékáme 10-12 minut dozlatova. Upečená hnízda naplníme zeleninou a ihned podáváme jako přílohu například k opečené uzenině, případně jako samostatný vegetariánský pokrm.

-sepsal a dobrou chuť přeje Květoš-

Ohlédnutí za světovým setkáním mládeže v Kolíně nad Rýnem.

V roce 2004 jsem se zúčastnila arcidiecézního setkání mládeže ve Strážnici. Bylo to poprvé, co jsem byla ve společenství tolika mladých věřících lidí. Mou víru to velmi povzbudilo. Mezi jinými se tohoto setkání zúčastnil i německý kardinál J. Meisner, který nás osobně přijel pozvat na Světové setkání mládeže se sv. Otcem v Kolíně nad Rýnem. Od té doby bylo mým velkým přáním se tohoto setkání zúčastnit.

Delší dobu to ale vypadalo, že se tam z různých důvodů nedostanu. Ale Pán Bůh mě tam asi chtěl mít, protože všechno nakonec dobře dopadlo a já jsem poslala přihlášku v posledním termínu. Ve čtvrtek 11.8.2005 jsem se spolu s ostatními mladými z celé olomoucké arcidiecéze účastnila mše svatě v olomoucké katedrále, při které nám otec biskup J. Hrdlička udělil požehnání. Při této mši byla nádherná atmosféra. Dóm byl zaplněn mladými lidmi, ze všech vyzařovala obrovská radost a nadšení.

Po mši sv. jsme vyrazili na cestu. Nejeli jsem přímo do Kolína, ale do Biedenkopfu, malého městečka v diecézi Limburg, kde jsme se měli zúčastnit předprogramu. Po 14-ti hodinách jsme konečně dojeli na místo, kde už na nás čekaly rodiny, ve kterých jsme měli zajištěno ubytování. Velice srdečně nás přijali. Na každý den pro

nás měli hostitelé připravený program, např. celodenní výlet, křesťanskou diskotéku, farní slavnost, sportovní den... Mne nejvíc zaujala návštěva Domova důchodců ve Wallau. Zúčastnila se jí i jedna místní paní, která je původem z Česka, díky ní jsme se mohli dozvědět o životě obyvatel domova víc, než nám dovolovaly naše znalosti jazyka. Našli jsme se mezi místními farníky nové přátele, s kterými udržujeme kontakty i teď.

Po 4-denním předprogramu jsme se rozloučili se všemi farníky a odcestovali do Kolína nad Rýnem. Tam jsme se ubytovali ve velké tělocvičně jedné základní školy, která byla vzdálena od Kolína asi hodinu jízdy. Hned po příjezdu jsme jeli do kostela sv. Anežky v Kolíně, kde bylo české centrum. Po mši, která byla určena především českým poutníkům, jsme se zúčastnili krátkého programu a po té jeli zpět na ubytovnu.

Druhý den ráno jsem byli na mši opět v kostele sv. Anežky. Byli jsme přítomni i modlitby s bratry z Taizé a využili jsme možnosti přijmout svátost smíření. Hned po „obědě“ (žádný nebyl) jsme se vydali na cestu na fotbalový stadion, kde se měla konat první mezinárodní mše, kterou koncelebroval J. Meisner. Naše šestičlenná skupinka se jako jediná z mála Čechů dostala přímo na stadion, takže jsme mohli všechno vidět na vlatní oči. Ta atmosféra, co tam byla, se ani slovy nedá popsat! Bylo to něco báječného! Na stadioně bylo 50 000 věřících mladých lidí. Každý z nás byl úplně jiný, ale jedno jsme měli společné, a to víru v Boha. To nás všechny spojovalo. Byl to krásný zážitek.

Každý den se v kostele sv. Anežky konala česká mše, na které bylo

přítomno většinou přes 100 kněží a 10 biskupů. Přes den probíhal vždy nějaký mezinárodní program a v našem centru byla každý den katecheze s některým z biskupů.

Ve čtvrtek 18.8. kolem poledne přiletěl do Kolína Benedikt XVI. a odpoledne plul na lodi po Rýně. Tisíce mladých lidí stály po obou stranách Rýna a s nadšením ho vítaly a zdravily. Hned si získal srdce nás všech.

O den později se konala v českém centru křížová cesta, při které jsme měli velice vzácnou návštěvu. Přišel monsignor Cardo, papežův spolupracovník, který nám Čechům přinesl zvláštní požehnání přímo od samotného Benedikta XVI!

V sobotu ve 4 hodiny ráno jsme ve vydali na poslední českou mši v českém centru. Batohy jsme si nechali tam a s sebou na Marienfeld jsme si vzali jen to nejnnutnější. Na místo jsme dorazili odpoledne. Do začátku vigilie se sv. Otcem bylo volno, takže většina využila čas k tomu, aby si odpočinula popř. vyspala. Průběh vigilie jste určitě všichni sledovali v přímém přenosu (takže vám nebyla zima, jako nám), ale myslím si, že osobní zážitek je mnohem silnější. Po chladné noci strávené pod širým nebem nastalo vyvrcholení celého setkání: mše svatá s Benediktem XVI, která zároveň ukončila Světové setkání mládeže.

Vzpomínky na toto setkání v sobě ponesu celý život, protože to byl nezapomenutelný zážitek. I když setkání bylo náročné a plné odříkání, jsem šťastná, že jsem se ho mohla zúčastnit a poznat, že nás, mladých, není v církvi tak málo, jak to občas v našich kostelích vypadá.

+Klára Havlíčková, Střelice

♪ ♪ ♪ ♪ ♪ Hudební rubrika ♪ ♪ ♪ ♪

Milí farníci,

zdá se, že pokus napravovat rytmické chybičky, které se postupem času ve zpěvu částí mše objevují, vysvětlením v časopise přece jenom funguje. Tak například, zpívání „*Otčenáše*“ je téměř precizní, všichni teď, doufám, cítíte, že jednotný zpěv celého společenství má teprve tehdy ten správný „oučinek“.

Dnes se pokusím poukázat na malou chybu při souhře varhan a zpěvu v Ebenově „*Beránku*“. V poslední verzi, která je uvedena již několik let v kancionále, je tato část psána ve čtyř-čtvrtovém taktu, tedy při zpívání počítáme rytmus na čtyři (až na konec *daruj...*). Na slově *Beránku* však společenství lidí nepochopitelně z pohledu notového zápisu zpívá *Bo-* krátce a *-zí* dlouze, tedy rytmus psaný panem Ebenem se totálně rozpadne, což vypadá v této velmi citlivé části mše velmi podivně. Lid zakončí zpěv dříve, než varhany. Zkuste, za domácí úkol,

se nad touto částí zamyslet a zkusit si přezpívat *Beránku* třeba i s dupáním nohy do rytmu, jako při pochodu.

Be-rán-ku Bo-ží, kte-rý snímáš hříchy svě-ta,
1. 2. 3.
smi-luj se nad ná - mi. da - ruj nám po-koj.

(v době, kdy jsem psal tento příspěvek, jsem si udělal přestávku z důvodu sledování živého přenosu národní poutě ke sv. Václavovi ve Staré Boleslavi na ČT2. Určitě jste se dívali také. Během mše se dávalo právě ordinárium Petra Ebena. Jistě jste si všimli, že posádková hudba se postarala o dokonale rytmicky správný doprovod písní a ordinaria. Budiž nám to dobrým příkladem).

-jako-

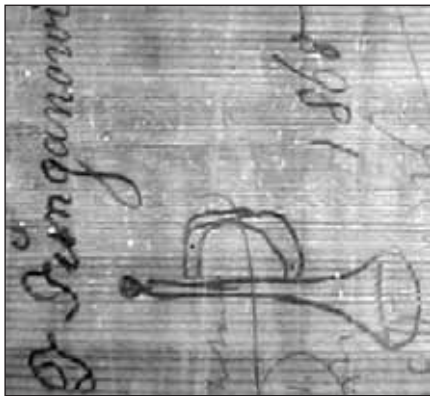
O našich varhanách II.

Při opravě a rekonstrukci varhan se často nacházejí nejrůznější poznámky a stopy, které po sobě zanechali řemeslníci nebo jejich pomocníci. Varhanáři v útrokách varhan nechávali většinou list papíru nebo poznámku o původu, ceně nástroje.

Jediný rozluštěitelný nápis uvnitř naší barokní skříně, zní takto: „Brigáda 1972“. Vidíte, že i náš varhaník tehdy spokojen s úklidem chtěl zanechat i svou stopu po vzoru svých dávných kolegů.

Mnohem zajímavější počtení skýtá skříň sloužící asi na uskladnění šatstva muzikantů účinkujících na kůru. Jsou to různé vzkazy kolegům i vzkazy do budoucna psané většinou tužkou. Na přiloženém obrázku je vzkaz malovaný trumpetistou z r. 1868.

Obdobné nápisy a rytiny je mož-

no nalézt ina dalších místech kůru. Jsou to nejrůznější vyřezávané a ryté nápisy muzikantů nudících a mrznoucích při dlouhých pauzách během orchestálních mší. Možná,

že i vznikaly na pokračování, neboť mnohé z nich jsou velmi pracně a zdobně provedeny. Velmi krásným příkladem je např. zábradlí bočních kůrů v kostele sv. Marka v Litovli, je vzrušující se vždy těchto vyřezávek dotýkat. Pěkný příklad takové „lidové řezby“ byl i na obou zadních víkách dnes již zaniklých varhan z našeho kostela minoritů (dnešní koncertní síň). Když se zde instalovaly nové varhany, podnik Varhany Krnov nechal obě víka přelakovat a umístil je na zadní stranu nových varhan, aby tak ošálil různé komise politic-

kých složek. Stavět nové varhany do sakrální budovy by se zřejmě těžko prosazovalo, tak se z toho vymaněvrovalo jakousi rekonstrukcí starých varhan. Dnes, kdy za varhanami se skládají velké množství různých praktikáblů pro sbory, se do těchže barokních desek anonymně ryjí nápisy dál, ovšem většina z nich nemá nic společného s životem muzikanta a jejich velmi vulgární význam nelze uvést.

Ale zpět k varhanám.

Každý vnímavý návštěvník kostela se vždy ohlédne na kůr, aby se pokochal pěknou architekturou varhaního prospektu, plotem lesklých píšťal zasazených do mnohdy velmi pro lidské oko umělecky zpracované varhanní skříně. Málokdo však tuší, že ony píšťaly tvoří jen zlomek z celkové-

ho počtu píšťal. Většina se nachází v útrokách stroje. A jsou jich stovky a tisíce. Píšťaly v přední části jsou ponejvíce zhotoveny z kvalitní slitiny cínu a vyleštěny do vysokého lesku, většinou jde o část hlavního rejstříku, který se jmenuje Principál. Tak je tomu i v případě našich varhan. Nakonec uvádím několik suchých čísel:

- počet manuálů: tři + pedál
- počet píšťal: 2654
- nejdelší píšťala 5m (dřevěná)
- nejkratší píšťala: 5mm (cínová)
- počet rejstříků: 35

-jako-

Podzimní festival duchovní hudby Olomouc

V sobotu 24.9. byl zahájen 1. koncertem další, již 12. ročník tohoto festivalu, který je mezi hudebními nadšenci velmi oblíben a vyhledáván. Navazuje bezprostředně na Mezinárodní varhanní festival konající se pravidelně u sv. Mořice. Duchovní festival pravidelně probíhá v největších kostelech v Olomouci pod záštitou arcibiskupa olomouckého, města olomouc a ministerstva kultury ČR. Na programu jsou vždy uváděna závažná duchovní díla světových skladatelů.

V sobotu byla na program zařazena Bachova mše h-moll (!!!!!), což je rozsáhlé dílo považované za to nejlepší,

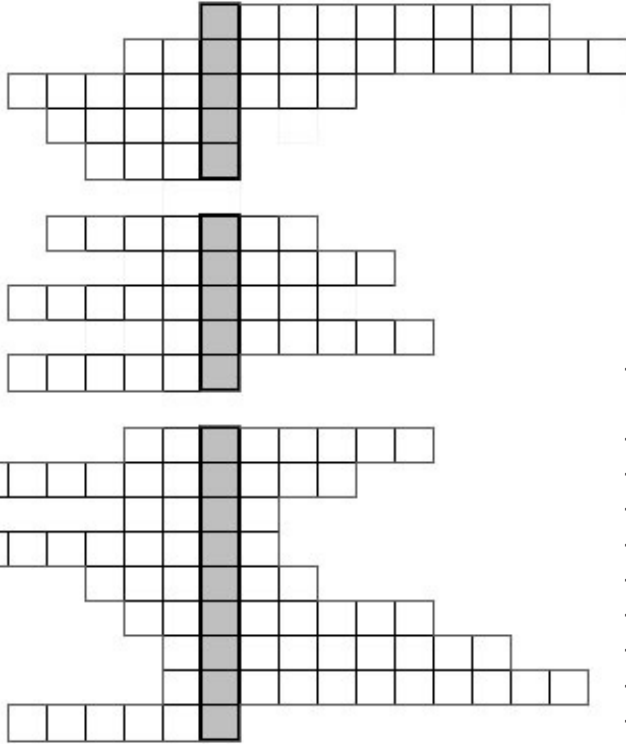
co lidská ruka kdy napsala. Mše byla provedena Pražským filharmonickým sborem, Pražskou komorní filharmonií a sólisty. (alt M. Běňáčková, bas R. Novák). Mše byla provedena v přední části kostela sv. Michala (sv. Michael Archanděl). S potěšením jsem rozpoznal mezi návštěvníky i tváře uničovanů, kteří nelenili a dali přednost účasti nad pohodlím sobotního večera. Opravdu nelitovali, protože to byl jedinečný hudební zážitek. Během uzávěrky a tisku tohoto čísla následovaly ještě koncerty i v ostatních olomouckých chrámech, vždy s jedinečnou nabídkou duchovní hudby. V úvodu programové příručky festivalu se letošním festivalu vyjádřil arcibiskup olomoucký Jan Graubner takto:

Podzimní festival znovu přichází s pestrou nabídkou perel duchovní hudby staré i nové a zve nás nejen k zaposlouchání se do její krásy a hloubky. Většinou nás uvede do posvátného prostředí chrámů, v jejichž tichu a přítomnosti Boha nás disponuje k setkání se sebou samými a v hlubině vlastního srdce i s Tím, který je pramenem i cílem duchovní hudby. Jednotlivá díla nás zapojí do umělcovy meditace, projevu obdivu, vděčnosti a chvály a tak rozšíří naše srdce, které ho přijme, přináší s sebou kousek ráje. Všem posluchačům přeji hluboké zážitky a bohaté plody, pořadatelům a účinkujícím pak navíc radost z toho, že se dílo podařilo a že žádné námahy nebyly marné“.

-jako-

Luštěnka pro dospělé

Doplňte názvy poutních míst Panny Marie.

- 1) 7 km od Rokytnice , zjevení tem dívkám
- 2) 13 km severozápadn od Prahy
- 3) 30 km od Jihlavy
- 4) 9 km severozápadn od Velkého Meziříčí
- 5) smrem na sever od Uniova
- 6) je zde nejstarší devný kostel
- 7) povst o zbloudilém zachránném rytíři
- 8) nejvýznamjší bazilika na Morav
- 9) uzdravení Magdaleny Kadlové
- 10) poutní místo Panny Marie ve Španlsku
- 11) 18 km severozápadn od Olomouce
- 12) 9 km severo západn od Znojma
- 13) poblíž Chrudimi
- 14) nachází se zde také Hospic
- 15) uzdravení šlechtice Viléma ze slepoty
- 16) u Svitav
- 17) haviřský kostel Nanebevzetí Panny Marie
- 18) jedno námi nejnavštěvovanjší poutní místo
- 19) asi 15 km od Šternberka

Tajenky luštěnek, tentokrát z čísla 6,7 a 8, zašlete vložením obálky do schránky na faře po vyluštění ze všech tří čísel. Obálku označte heslem „KRÍŽOVKA“. Uveďte svoji zpětnou adresu.

Děkujeme všem luštitelům, kteří se rádi a s velkou zvědavostí luštění zúčastnili a oznamujeme jména výherců, odvážlivců, kteří nám vyluštěné tajenky doručili. Losovat jsme nemuseli my, neboť byli tři, jako i Bůh je ve třech osobách. Těmi vybranými jsou: K. Bardoň, E. Lorencová, D. Lukasová. Drobné výhry jim budou předány dne 7.10. v den svátku Panny Marie Růžencové po mši.

-jiše-

Poděkování

Vážená redakční rado,

Velké díky a Pán Bůh zaplat' za Vaši záslužnou práci při přípravě každého nového čísla měsíčníku „Pokoj vám!“ Těším se na každý nový výtisk a čtu vaše hodnotné a zajímavé články, nic nevynechám. Pán Bůh Vás posiluj a žehnej Vám!

-vděčná farnice-

Velké Pán Bůh zaplat' panu děkanovi, a všem ostatním, kdo se podíleli na přípravě slavnostní bohoslužby 19.6. prvního sv. přijímání dětí i za všechny zpěvy z kůru a duchovní slova od oltáře kdykoliv jindy.

-vděčná farnice-

OZNÁMENÍ

Vážení farníci,
Chceme vám připomenout, že naše farní knihovna je pro vás nadále k dispozici. Jsou zde knihy pro děti, mládež, duchovní četba, beletrie, životopisy svatých a slavných osobností naší církve.

Přijďte, čekáme na vás každou neděli po mši svaté !

Výzva

Malý farní pěvecký sbor - schola přijme další chlapce a děvčata. Zahodte ostych a přijďte nás posílit !
Zkoušíme každý pátek v 19 hod.
na faře

Jednoměsíčník *POKOJ VÁM!* vydává římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.
Redakční rada: P. Josef Janek (-jj-), Jiří Hájek (-jihá-), Jitka Šenková (-jiše-), Dagmar Řezníčková (-daře-), Jaroslav Kocůrek (-jako-) Jitka Kocůrková (-jiko-), František Vomáčka (-frvo-), František Kovařík (-frko-), Klárka Hájková (-klárka-)
TiskneTiskárna - LIT, s.r.o, Litovel. Tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz
Příspěvky posílat do 20 dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.
Římskokatolický farní úřad, Kostelní náměstí 11, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

Slavnost biřmování

V sobotu 29. října 2005 v 10.00 hodin bude v naší farnosti udělovat Otec biskup Josef Hrdlička svátost biřmování dvanácti biřmovancům. Po deseti letech tedy přijede opět biskup, aby touto svátostí upevnil v nás působení Ducha sv.

Protože o této svátosti toho možná mnoho nevíme, bude dobré si připomenout účinky a smysl udělování této svátosti. Můžeme se přitom podívat, co nám o této svátosti říká katechismus katolické církve.

Už ve Starém zákoně proroci ohlašovali, že očekávaný Mesiáš i celý mesiášský lid dostane Ducha Páně. Celý život a poslání Ježíše se odehrávají v naprostém společenství s Duchem svatým. Apoštolové dostávají Ducha svatého o Letnicích a hlásají „velká Boží díla“ (Sk 2,11). Předávají nově pokřtěným dar téhož Ducha vkládáním rukou. Během staletí církev i nadále žila z Ducha a předávala ho svým dětem.

Dnes se plnost tohoto Ducha předává svátostí biřmování. Toto slovo je počestné latinské slovo „confirmatione“, protože posiluje křest a upevňuje křestní milost.

Podstatným obřadem biřmování je pomazání posvátným křížem (olej smíšený s balzámem, posvěcený biskupem) doprovázené vkládáním rukou ze strany služebníka (biskupa), který pronáší svátostná slova vlastní obřadu.

Účinkem biřmování je pak zvláštní vylití Ducha svatého jako bylo ono o Letnicích. Takové vylití vtiskuje do duše nezničitelný charakter a přispívá ke vzrůstu křestní milosti; zakořeňuje nás hlouběji do božského synovství; pevněji nás spojuje s Kristem a jeho církví, posiluje v nás dary Ducha svatého; dává nám zvláštní sílu vydávat svědectví křesťanské víře.

Kdo může přijmout tuto svátost? Jen jednou ji má a může a má přijmout již pokřtěný, který má být ve stavu milosti, aby ji přijal účinně.

A kdo může tuto svátost udělovat? Původním udělovatelem svátosti biřmování je biskup. Ukazuje se tak spojení biřmovance s církví v jejím apoštolském rozměru. Může však ji udělovat také kněz, ale s pověřením svého biskupa. Když uděluje tuto svátost ve zvláštních případech kněz, pak je tím vyjádřeno spojení kněze s biskupem a s církví, jako spolupracovníkem biskupa a posvátným křížem, posvěceným samým biskupem.

V římském obřadu biskup vztahuje ruce nad shromážděné biřmovance: gesto, které je od dob apoštolských znamením daru Ducha. A sám biskup pak vyzývá vylití Ducha:

*Všemohoucí Bože,
Otče našeho Pána Ježíše Krista,
tys dal ve křtu těmto svým služebníkům
odpuštění hříchů a život věčný.
Sešli na ně svého Ducha Utěšitele:
dej jim ducha moudrosti a rozumu,
ducha rady a síly,
ducha poznání a lásky,
a naplň je duchem bázně před tebou.
Skrze Krista, našeho Pána.*

Následuje podstatný obřad svátosti. V latinském obřadu se svátost biřmování uděluje prostřednictvím pomazání křížem na čelo spolu s vkládáním ruky a prostřednictvím slov: „*Accipe Signaculum doni Spiritus Sancti*“ (lat.). Přijmi pečeť daru Ducha Svatého. Políbení pokoje, kterým končí obřad svátosti, znamená a vyjadřuje církevní společenství s biskupem a se všemi věřícími.

Biřmování - stejně jako křest, jehož je dovršením - se uděluje pouze jedenkrát. Vtiskuje totiž do duše *nezrušitelné duchovní znamení*, „pečeť“; ta pak je znamením toho, že Ježíš Kristus vtiskl křesťanovi pečeť svého Ducha a přitom ho oděl mocí shůry, aby byl jeho svědkem (Lk 24, 48-49).

Tato „pečeť“ zdokonaluje obecné kněžství věřících, přijaté při křtu a biřmovanec dostává moc veřejně vyznávat křesťanskou víru, téměř jako z úředního pověření (*quasi ex officio*).

Pro přijetí biřmování je nutno být ve stavu milosti. Je vhodné přistoupit ke svátosti pokání, aby byl člověk očištěn před přijetím daru Ducha Svatého. Mnohem horlivější modlitba má připravovat k tomu, aby člověk přijímal sílu a milosti Ducha Svatého **OCHOTNĚ A POHOTOVĚ** (Sk 1, 14).

Je vhodné, aby si kandidáti pro biřmování, tak jako pro křest, našli duchovní pomoc *kmotra* nebo *kmotry*. Doporučuje se, aby to byla táž osoba, která byla vybrána pro křest, aby se lépe zdůraznila jednota obou svátostí.

Nezbývá než přát našim biřmovancům, aby přijetím svátosti biřmování dovedli žít plněji z Ducha sv. a nebáli se veřejně vyznávat víru v Pána Ježíše.

-jj-

SVATÝ PAVEL:

Nezarmucujte hříchem Ducha Svatého,
kterým jste označeni jako pečeť pro den vykoupění
(Ef 4, 30).

SVATÝ AUGUSTIN:

Duch Svatý je v Církvi, tajemném Kristově těle,
tím, čím je duše v našem těle.

SVATÝ JAN VIANNEY:

Ten, koho vede Duch Svatý, má správné názory.
Proto mnozí prostí lidé jsou často moudřejší, než lidé
vzdělaní studiem.

Historické okénko

V jednom z minulých čísel jsme otevřeli novou rubriku pod názvem Historické okénko. V tomto vydání se budeme věnovat významnému setkání dvou panovníků v našem městě. Od této schůzky letos uběhlo 235 let. Většina z vás už určitě ví, někteří možná tuší, že se jedná o rakouského císaře Josefa II. a pruského krále Friedricha II.

Tato událost způsobila v ospalém venkovském městečku velký rozruch. Jejím smyslem byla dohoda obou panovníků ve společném válečném postupu Rakouska a Pruska proti Rusku, které stále intenzivněji pronikalo na Balkán.

Je všeobecně známo, že panovníci odedávna nebyli vůbec skromní a že si potrpěli na okázalé doprovody a velkolepé slavnosti. Tak se se svým císařem do města nastěhoval rakouský dvůr a z Uničova vytvořil v týdnu od 31. srpna do 7. září 1770 pomyslné centrum habsburské monarchie. Josefův protějšek Friedrich se také nenechal zahanbit a do města přijel s družinou v bílých uniformách. Císaře Josefa II. ubytovali na náměstí v domě moravských stavů, králi Friedrichovi nabídli dům U Černého orla a další dva sousední domy.

Oba panovníci trávili mnoho času nejen při jednáních, ale také, jak už to bývá, na pořádných hostinách a divadelních představeních. Pro vídeňskou operu a balet nechali postavit před radnicí dřevěný pavilon.

Setkání proběhlo v srdečném duchu, rakouský císař udělal na pruského krále zřejmě dobrý dojem. Friedrich

totiž po setkání psal Voltairovi, jednomu z předních filozofů té doby, dopis, že z Josefa bude velký panovník.

Během schůzky se chtěl Josef II., jako každý jiný správný vládce, pochlubit svému pruskému protějšku zdatností své armády. Při této příležitosti dal k Uničovu přesunout 26 regimentů infanterie (infanterista-pěšák) a 36 švadron (švadrona, též i škadrona-oddíl jízdeckva) jízdy. Vojáci se pod vedením maršálů Laudona a Stampy usadili mezi Újezdem a Želechovicemi. V okolí města propukly velké manévry. Vojenské cvičení však pokazilo špatné počasí, které začalo průtrží mračen. Ta zvedla hladinu řeky Oskavy a řeka pak vyplavila část vojenského ležení. V rozbahněném terénu nebylo možné v manévrech pokračovat. Císař Josef II. byl zklamán, ale král Friedrich II. prý naopak oplýval velmi dobrou náladou. Že by měl z nezdařeného vojenského cvičení radost?

Událost zaznamenali pečliví kronikáři do městských pamětí. Obyvatelé města mají možnost si ji připomenout vždy, když procházejí náměstím kolem domu U Dvou císařů, kde mohou i posedět v příjemném prostředí restaurace.

Co říci na závěr? Mohli bychom být alespoň trochu hrdí na to, že se i takové malé město, jako je Uničov, může pochlubit historickou událostí, díky níž se o něm se píše na stránkách historických knih. Třeba tak některého z milovníků historie žijícího v Čechách či jinde napadne otevřít mapu České republiky a podívat se, kde Uničov vlastně leží.

-daře-

Svátost pomazání nemocných

Už tradičně na podzim mohou naši nemocní a staří věřící přijmout v kostele společně svátost pomazání nemocných. Tato svátost je zvláštním darem Pána církvi. Víme z Nového zákona, že Kristův soucit s nemocnými a jeho četná uzdravení chorých, byla jasným znamením, že s Ním přišlo Boží království a tedy vítězství nad hříchem, utrpením a smrtí. Svým utrpením a smrtí dává Ježíš nový smysl utrpení, jež se může stát prostředkem očištění a spásy pro nás samé i pro druhé, je-li spojeno s jeho utrpením.

Protože církev dostala od Pána příkaz: „Uzdravujte nemocné“ (Mt 10,8), snaží se jej plnit péčí o nemocné, doprovázenou přímluvnými modlitbami. Především ale má zvláštní svátost pro nemocné, ustanovenou samým Kristem; dosvědčuje ji svatý Jakub: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně“ (Jak 5,14-15).

Kdo může přijmout svátost pomazání nemocných? Přijímá je věřící, který se nemocí nebo stářím začíná dostávat **do nebezpečí smrti**. Tentýž věřící ji může také přijmout vícekrát, když dochází ke zhoršení nemoci nebo když na něj přijde jiná těžká nemoc. Udělení této svátosti má pokud možná předcházet osobní zpověď nemocného.

Tuto svátost mohou udělovat pouze kněží (biskupové nebo kněží).

Jak se slaví tato svátost? Podstatné při této svátosti je pomazání olejem, posvěceným pokud možná od biskupa, na čele a na ruku nemocného (v římském obřadu nebo také na jiných částech těla v jiných obřadech) a modlitba kněze, který naléhavě prosí o zvláštní milost této svátosti.

A jaké účinky má tato svátost? Uděluje zvláštní milost, která mnohem intimněji spojuje nemocného s Kristovým utrpením k jeho dobru a k dobru celé církve, tím že mu dává posilu, pokoj i odvahu a také, je-li nutné, i odpuštění hříchů, jestliže se nemocný nemohl zpovídat.

Tato svátost někdy umožňuje, chce-li Bůh, také znovunabytí tělesného zdraví. V každém případě připravuje toto pomazání nemocného a přechod do Otcova domu.

Tradiční mše sv. s udělováním svátosti pomazání nemocných bude ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Uničově ve čtvrtek 13.10.2005 v 9.30 hodin.

Od 8.00 hodin mají nemocní příležitost ke svátosti smíření. Budou zde zpovídat kněží ze šternberského děkanátu.

-jj-

